

CHRISTLICHE STIMME • CHRISTIAN VOICE • LA VOIX CHRETIENNE

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 74

ТРАВЕНЬ • MAI 2022 • Nr. 9 (3085)

MÜNCHEN • B 20409

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю
пішли вслід за тобою на битву за ім'я і славу
свого Владика, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

24.02.2022 р. – ? Війна Росії проти України.....	3
11.04.2022 р. Воєнні нотатки між рядками Святого Письма.....	4
11.04.2022 р. Українці і росіяни разом триматимуть хрест під час Хресної дороги з Папою Франциском.....	5
12.04.2022 р. Новини Апостольського екзархату Декрет проголошення Статуту Пресвітерської ради.....	6
12.04.2022 р. Невчасна ідея.....	7
12.04.2022 р. Про брехню та її наслідки.....	8
13.04.2022 р. Понад 500 тисяч українців примусово переміщені до росії – Зеленський	10
13.04.2022 р. Росія нищить докази.....	10
13.04.2022 р. Хрест Авеля і хрест Каїна – це різні хрести.....	11
14.04.2022 р. Його родина нарешті в безпеці... ..	12
14.04.2022 р. «Українці об'єднали світ і дали нові смисли Європі», – владика Борис Гудзяк.....	13
14.04.2022 р. Наша мета – перемогти Москву.....	13
14.04.2022 р. Енн Епплбаум — про те, як довго і чому Захід заплющував очі на війну з Росією.....	14
15.04.2022 р. «Спочатку потрібно припинити нас вбивати. Лише тоді ми можемо говорити про якийсь наступний крок», – Глава УГКЦ про сценарії примирення.....	17
15.04.2022 р. Ватикан змінив текст про «братні народи» на хресній ході.....	18
16.04.2022 р. З початку повномасштабної війни росіяни вбили в Україні 21 журналіста.....	19
17.04.2022 р. Україна заповнила опитувальник для статусу кандидата на членство в Євросоюзі.....	20
17.04.2022 р. Російського солдата треба не ненавидіти, а нищити. Для його ж користі, щоб менше встиг вчинити зла – священник Віктор Маринчак.....	21
18.04.2022 р. Владика Богдан Дзюрах про перший рік служіння Апостольським Екзархом в Німеччині та Скандинавії.....	25
18.04.2022 р. Командир морпіхів звернувся до Папи Римського – просить врятувати людей з Маріуполя.....	26
18.04.2022 р. Наша весняна земля.....	27
18.04.2022 р. «Я просила Бога померти швидко». Про голод, страх і фільтраційний табір вустами 17-річної дівчини з Маріуполя.....	28
19.04.2022 р. Про заздрість.....	29
19.04.2022 р. Як же це приємно – від початку жити в правді.....	31
19.04.2022 р. Третина українських полів непридатна для посіву через війну – ООН.....	31
19.04.2022 р. Образ жінки з немовлям зі столичної підземки став іконою у Неаполі....	32
20.04.2022 р. Бабуся з Північної Салтівки.....	33
20.04.2022 р. Що далі з РПЦ в Україні?.....	34
20.04.2022 р. Глава УГКЦ: «Разом з прикладами героїства маємо приклади ницості тих, кого ми обирали у владу. Вони – як Юда Іскаріотський».....	34
20.04.2022 р. Як нам жити в умовах війни?.....	35
25.04.2022 р. Прокурор гаазького суду розслідуватиме воєнні злочини в Україні разом з ЄС.....	37
26.04.2022 р. Українська перемога на стратегічному рівні у війні.....	39
27.04.2022 р. Новини Апостольського екзархату Айхштетт, новопоставлений дякон Геннадій.....	41
Псалом 56, фрагмент.....	42
Продовження, на жаль, буде.....	43

Війна Росії проти України

24.02.2022 – ?
(5)

Автор: Александер Малаховський

ВОЄННІ НОТАТКИ МІЖ РЯДКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА

11.04.2022 р.

«Багато пророків і праведних хотіли бачити, що ви бачите, і не бачили, і чути, що ви чуєте, і не чули» (Мт. 13:17).

Мирослав Маринович: «Те, що я згадую ці слова, може звучати для когось як знуцання: «То ми маємо бути щасливі від того, що бачимо кров і трупи наших краян?!».

Ні, не від цього, а від іншого: на ваших очах сьогодні відбувається агонія путінської росії. Україна стогне і кривавить; росія – конає. Кожна ракета, пущена в наш бік, є цвяхом у її домовину.

Ми, політв'язні брежневського періоду, навіть перебуваючи у тюрмі, раділи, що бачимо агонію комуністичного режиму. До справжньої його кончини було ще далеко, але ми вже тоді чули його трупний запах. Отож багато моїх побратимів, які тоді не вижили, хотіли б бачити зараз те, що бачите ви. Я певен, що і воїни УПА також цього хотіли б. Бо ненависна їм російська імперія нарешті конає.

Так, звір в агонії дуже небезпечний. Так, він знову і знову кидається на свою жертву, щоб тяжко поранити її. Але він уже відчуває холод смерті».

Слово проректора УКУ, дисидента – для тих, хто хотів би поглянути на новітню російсько-українську війну крізь призму окремих уривків із Біблії. Повністю статтю читайте [тут](#)

Джерело: сайт УКУ

**Російський танк Т-72Б3
на українській землі, фрагмент**

УКРАЇНЦІ І РОСІЯНИ РАЗОМ ТРИМАТИМУТЬ ХРЕСТ ПІД ЧАС ХРЕСНОЇ ДОРОГИ З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ

11.04.2022 р.

Історії, радощі та труднощі сімей представлені у 14 стаціях цьогорічної Хресної дороги, яку Папа Франциск очолить у Колізеї у Велику П'ятницю. У Ватикані оприлюднили тексти роздумів.

Сім'ї у своїй щоденності: радість спільної любові, проблеми спільного життя, стурбованість долею дітей, страждання, викликане хворобами, втрата дорогої особи, вимушена міграція та жахіття війни. В рік, присвячений роздумам про сім'ю в сучасному світі в світлі Апостольського напоумлення «Amoris Laetitia», Папа Франциск попросив сім'ї приготувати роз-

думи на Хресну дорогу, яку він очолить у Римському Колізеї у Велику П'ятницю, 15 квітня 2022 року. Страсті Господні будуть передані через конкретний досвід окремих сімей, які представляють сім'ї всього світу. Родини, що свідчать про ці ситуації, будуть також почергово тримати та нести хрест під час молитви, тексти якої прес-служба Святого Престолу поширила у понеділок, 11 квітня.

Теми, обрані для роздумів, не відповідають класичним стаціям Хресної дороги. Своїм життєвим досвідом і свідченням віри діляться молода подружня пара, родина місіонерів, пара похилих віком, що не мали дітей, багатодітна сім'я, родина, що має дитину з інвалідністю, сім'я, що провадить дитячий будинок сімейного типу, родина, що опікується хворою матір'ю, прийомна сім'я, вдова з дітьми, сім'я, що втратила дитину, сім'я, що виростила богопосвячених осіб.

Під час XIII стації, присвяченої у цій версії роздумам про смерть Ісуса на хресті, хрест триматимуть сім'ї українки та росіянки, що разом працюють у госпісі. Сім'я мігрантів буде представлена у заключній XIV зупинці.

«Навколо – смерть. Здається, що життя втрачає цінність. Все змінюється через лічені секунди. Існування, перебіг днів, безтурботний зимовий сніг, забирання дітей зі школи, робота, обійми, дружба... Несподівано все втрачає цінність. «Де Ти, Господи? Де Ти сховався? Ми хочемо свого колишнього життя. Чому все це? Якою є наша провина? Чому Ти нас покинув? Чому Ти покинув наші народи? Чому Ти в такий спосіб розділив наші сім'ї? Чому ми втратили бажання мріяти та жити? Чому наші землі стали такими ж темними, як Голгофа?»

У нас не залишилося сліз. Гнів поступився місцем зневірі. Ми знаємо, що Ти нас любиш, Господи, але ми не відчуваємо цієї любові, й це доводить нас до відчаю. Прокидаємося вранці й протягом кількох секунд почуваємося щасливими, але відразу згадуємо про те, наскільки важко буде примиритися. Господи, де Ти? Промов серед мовчання смерті та поділів і навчи нас творити мир, бути братами й сестрами, відбудувати те, що бомби хотіли би знищити».

Саме під час цих роздумів-молитви хрест буде в руках Ірини та Альбіни, які будуть під ним разом зі своїми сім'ями. Вони прибули до Італії два десятиліття тому, а сьогодні працюють у відділенні паліативної опіки, служачи пацієнтам, які перебувають на важких стадіях хвороби, на термінальній стадії життя, і яким, на перший погляд, вже нічим не можна допомогти. Однак, це не так: можна полегшувати біль, повертаючи гідність людській особі. Сьогодні їхні голоси кожного дня близькі зі страждаючими, виражають сподівання на мир.

Новини Ватикану

НОВИНИ Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

ДЕКРЕТ ПРОГОЛОШЕННЯ СТАТУТУ ПРЕСВІТЕРСЬКОЇ РАДИ

12.04.2022 р.

Вих., АЕ-22/074

*На славу Святої, Єдиносущної, Животворящої і Нероздільної Тройці,
Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.*

БОЖОЮ МИЛІСТЮ КИР БОГДАН ДЗЮРАХ
Апостольський Екзарх для українців візантійського обряду
в Німеччині та Скандинавії

ВСЕЧЕСНИМ ТА ВСЕСВІТЛИШИМ ОТЦЯМ ЕКЗАРХАТУ!

Пресвітерська рада Апостольського Екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії є зібранням пресвітерів, яке представляє пресвітерій всього Екзархату.

Екзархат є частиною Божого люду, довіреного пастирській опіці Єпископа, найближчими помічниками якого є пресвітери Екзархату. Одним із способів участі пресвітерату в управлінні Екзархатом є Пресвітерська рада, яка покликана допомагати своєму Єпископові порадами в тих справах, які стосуються потреб пастирської діяльності і добра Екзархату.

Відповідно до канону 33 Канонів партикулярного права УГКЦ, Пресвітерська рада повинна мати власний Статут, який визначає її структуру, порядок роботи, сприяючи досягненню мети.

Тому ми владою нам даною, у відповідності до кан. 265 Кодексу Канонів Східних Церков затверджуємо

СТАТУТ ПРЕСВІТЕРСЬКОЇ РАДИ
АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ
ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ВІЗАНТІЙСЬКОГО ОБРЯДУ
В НІМЕЧЧИНІ ТА СКАНДИНАВІЇ

і постановляємо впровадити його в законну силу з дня електронного опублікування цього законодавчого документу на офіційній веб-сторінці Апостольського Екзархату. Цей Статут є складовою частиною законодавства Апостольського Екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.

Додаток до Декрету, у якому міститься текст Статуту становить інтегральну частину даного Декрету.

† Богдан, Апостольський Екзарх
о. Андрій Дмитрик, Канцлер Курії

Дано у Мюнхені при катедральному соборі Покрова Пресвятої Богородиці та св. ап. Андрія
Первозванного, дня 01 квітня 2022 року Божого

Джерело: сайт Апостольського екзархату для українців в Німеччині та Скандинавії

XI

НЕВЧАСНА ІДЕЯ

12.04.2022 р.

«Думаю, що це невчасна ідея», – Блаженніший Святослав прокоментував задум цьогорічної Хресної дороги у Колізеї.

У ці дні на ім'я Блаженнішого Святослава, Глави УГКЦ, надійшло багато звернень від вірних Церкви та громадянського суспільства, як з України, так і з-за кордону, з проханням прокоментувати задум, щоб під час цьогорічної Хресної дороги, яка щороку відбувається у Римі у Страсну п'ятницю за григоріанським календарем, Хрест спільно несли українці і росіяни. Також Главу УГКЦ просили переказати до Апостольської столиці велике обурення та несприйняття цього задуму українцями усього світу.

▲ Рим, 15.04.2022 р. Українка та росіянка на Хресній дорозі. Світлина: Тексти.org.ua

У своєму коментарі для Департаменту інформації УГКЦ Блаженніший Святослав зазначив: «Вважаю таку ідею невчасною, двозначною та такою, що не враховує контекст військової агресії росії проти України. Для греко-католиків України тексти і жести XIII стації цієї Хресної дороги є незрозумілими, а навіть образливими, особливо в контексті очікуваного другого, ще більш кривавого наступу російських військ на наші міста і села. Знаю, що і наші брати римо-католики поділяють ці думки та переживання».

Глава УГКЦ розповів, що уже переказав до Ватикану ті численні негативні реакції багатьох єпископів, священників, монахів і монахинь та мирян, які переконані, що жести примирення між нашими народами будуть можливими лише тоді, коли закінчиться війна та винні у злочинах проти людяності будуть справедливо засуджені.

Предстоятель УГКЦ попросив переглянути цей проєкт. «Сподіваюся, що моє прохання, прохання вірних нашої Церкви, прохання вірних Римо-Католицької Церкви в Україні буде почуте», – сказав Блаженніший Святослав.

Джерело: сайт УКУ

ПРО БРЕХНЮ ТА ЇЇ НАСЛІДКИ

12.04.2022 р.

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ! ДОРОГІ ДРУЗИ!

Війна рашистів з Україною є наслідком тотальної брехні – брехні, яка постійно змінювалася, але завжди залишалася брехнею: брехнею про те, що ми один народ, брехнею, що української нації не існує, брехнею, що українці – нацисти, брехнею, що ми є загрозою для демократичної росії, брехнею про все, що стосується України. Причина проста – уся історія росії є наслідком суцільної брехні, яка сформувала суспільство, яке полюбило брехню і свідомо відмовилося від правди.

Брехня породжує насильство, страждання невинних, різноманітні звірства, зґвалтування, мародерства, апогеєм яких завжди є геноцид – знищення людей, які не приймають брехні та просто хочуть бути нормальними людьми.

За брехнею завжди стоїть сатана. Це дуже виразно засвідчено вже на перших сторінках Біблії, де диявол очорнює Бога перед нашими прародичами Адамом і Євою, які, давши себе звести брехнею, втрачають зв'язок із Богом, а отже, з вічністю, правдою, життям. Тому всю біблійну історію спасіння можна назвати місією Бога, яка полягає в порятунку людини від брехні та її наслідків.

Метастази брехні страшні й небезпечні. Проте ще страшнішими й огиднішими вони стають тоді, коли вражають духовні середовища. У Євангелії читаємо, як до людей зі спотвореним уявленням про Бога, тобто зі спотвореним духовним життям, Ісус сказав: *«Диявол вам батьком, тож волите за волею батька вашого чинити. А був він душогубець від початку і правди він не тримався, бо правди нема в ньому. Коли говорить брехню, зо свого говорить, бо він брехун і батько лжі»* (Йо 8:44).

Апостол Павло каже: «Воно й не диво: сам-бо сатана вдає із себе ангела світла. Нічого, отже, надзвичайного в тому, коли і його слуги вдають із себе слуг праведности. Кінець їхній буде за ділами їхніми» (2 Кор 11:14–15). Сатана завжди зводить хитро, продумано й витончено, часто під соусом різних побожних справ. Через своїх нещасних слуг він пропонує нібито важливі речі, але зі своїм цинічним змістом.

Так, ми вже були свідками посвячення Пречистій Діві Марії народів України і росії – жертви і ґвалтівника в одній молитві. Зараз заплановано, що українка й росіянка будуть разом на Хресній Дорозі в Колізеї... Усе ніби має благі наміри. Проте ті, які організують такі духовні акції, мабуть, не були під обстрілами в Чернігові та Харкові, їхніх родичів не вбивали й не ґвалтували в Бучі та Бородянці, не атакували хімічною зброєю та не спалювали в мобільних крематоріях у Маріуполі. Тому тільки люди, «зведені лицемірними брехунами з таврованим сумлінням» (1 Тим 4:2), можуть говорити про те, що Україні не можна давати зброї і в такий

спосіб далі потурати геноцидові українського народу. Потрібно називати речі своїми іменами: росія – агресор, а Україна – жертва цієї агресії, яка потребує підтримки та допомоги.

Поки речі не названі своїми іменами, доти всякі сповідні акції з благими намірами є потуранням брехні. Проте як християни ми віримо, що все брехливе, оманливе, маніпулятивне, тобто сатанинське, умре. Воно не має майбутнього, бо зло та хаос не вічні. Усі куплені й обдурені росіянами політики, бізнесмени та духовні лідери відійдуть у минуле, а нащадки згадуватимуть про них або з огидою, або для унаочнення прикладів брехні та маніпуляцій.

**Щиро ваш о. Юрій [Щурко].
Джерело: «Жити словом»**

ПОНАД 500 ТИСЯЧ УКРАЇНЦІВ ПРИМУСОВО ПЕРЕМІЩЕНІ ДО РОСІЇ – ЗЕЛЕНСЬКИЙ

13.04.2022 р.

На цей час понад 500 тисяч українців примусово переміщені загарбниками на територію РФ. Про це Президент Володимир Зеленський заявив під час звернення до парламенту Естонії.

«На сьогодні вже більш як 500 тисяч українців примусово переміщені. Тільки уявіть собі, скільки це! Це якби окупанти взяли за мету вивезти весь Таллінн. Ціле місто. Це – як третина всіх ваших громадян», – наголосив глава Української держави.

За його словами, депортованих українців намагаються перевезти у віддалені регіони росії, позбавляють документів, забирають особисті речі, зокрема мобільні телефони. Окрім того, заявив Президент, росіяни розлучають українських дітей із батьками та планують передати їх на незаконне всиновлення у російські родини.

Як повідомлялося, 24 лютого президент рф володимир путін оголосив про початок повномасштабного вторгнення в Україну. Війська рф обстрілюють і руйнують ключові об'єкти інфраструктури, проводять масовані обстріли житлових районів українських міст і сіл з використанням артилерії, реактивних систем залпового вогню, балістичних ракет, авіабомб. Загарбники влаштували масовий терор на тимчасово окупованих територіях.

▲ 04.2022 р. Андріївка, Бородянський р-н. «Стільки болю у цій фотографії... Адже ця бабуся переживає вже другу війну». Текст: Іванна Приходько; світлина: Костянтин Сова

Джерело: «Укрінформ»

ХТ

РОСІЯ НИЩИТЬ ДОКАЗИ

13.04.2022 р.

- Керівництво росії наказало нищити будь-які докази злочинів своєї армії в Україні
- Після широкого міжнародного розголосу геноциду українського народу в м. Буча Київської області, російські війська почали використовувати в Україні мобільні крематорії.

- Зокрема у Маріуполі зафіксовано перебування 13 мобільних крематоріїв для здійснення зачистки вулиць від тіл загиблих цивільних мешканців. Всіх потенційних свідків звірств окупанти намагаються ідентифікувати через фільтраційні табори та знищити.
- Воєнною розвідкою України неодноразово фіксувалися факти використання мобільних крематоріїв на території Чернігівської області. Роботу мобільного крематорію противника зафіксовано у м. Новоайдар Луганської області.
- Також ЗС росії використовують мобільні крематорії для знищення тіл російських військовослужбовців, з метою приховування реальної кількості своїх солдатів, які загинули в ході російської агресії проти України та відмови у виплатах сім'ям загиблих росіян.
- Дії російської армії підпадають під визначення «геноцид» відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього та статті 6 Римського статуту міжнародного кримінального суду. Російське керівництво й надалі намагається приховувати факти військових злочинів в Україні.
Джерело: сайт Міністерства оборони України

XII

ХРЕСТ АВЕЛЯ І ХРЕСТ КАЇНА – ЦЕ РІЗНІ ХРЕСТИ

13.04.2022 р.

Напередодні Великодня у Римі відбудеться традиційна Хресна хода, яку очолить Папа Римський Франциск. Цього року Хрест на ході у Колізеї понесуть українка й росіянка, які давно живуть в Італії. За задумом Ватикану, це має стати символічним «примиренням двох народів», адже, як говорив Папа Римський раніше, «ми всі винні у цій війні».

Чому це погана ідея? Бо таке «примирення» розмиває чіткий розподіл: це – агресор, а це – той, хто потерпає від агресії. Переносить жорстоку загарбницьку війну росії проти України у площину «конфлікту двох сусідніх народів». Розмиває відповідальність росії за скоєні злочини. Це є неповагою до українського народу й української армії, які сьогодні відчайдушно протистоять загарбнику. Винні у злочинах проти людяності мають бути покарані. Не підтримуйте подібні «акції примирення», не давайте шансу агресору уникнути відповідальності!

▲ «70-річна Надія Трубочанінова не втекла від війни, коли та прийшла на Київщину. Жінці вдалось вижити, однак російська навала забрала життя її сина. Вона більше тижня щодня їздила автостопом зі свого села до зруйнованої Бучі, шукаючи тіло сина». Джерело: *Olesya Hudyma Gallery*; світлина: AP

Джерело: сайт УКУ. [Читайте більше](#)

ЙОГО РОДИНА НАРЕШТІ В БЕЗПЕЦІ...

14.04.2022 р.

«Я у дитинстві грав патронами, та не хочу, щоб у моїх онуків було таке саме дитинство», – говорить дідусь, який розчулив серце користувачів соцмереж. Його родина нарешті в безпеці.

Валентину Миколайовичу 84 роки. Він проїхав за кермом старенького авто декілька днів і понад 1000 кілометрів, щоб врятувати свою родину. Він єдиний водій в цій сім'ї.

Близько місяця йому і його близьким довелося ховатися від бомбардувань у підвалі будинку в селі Степове Запорізької області. Після того як ледь не загинула мама малечі Марія і в родині закінчились всі запаси їжі, дідусь, повіз всіх до Івано-Франківська, вперше в житті долаючи за кермом таку велику відстань.

Першу зупинку вони зробили у центрі для біженців у Запоріжжі. Тут, поки батьки бавилися зі старшими дітками, Валентин Миколайович і заколивав молодшу онучку 6-місячну Ізабелу. Саме в цей момент було зроблено це фото. Цей дідусь пережив вже одну війну і він хоче, щоб жодна дитина не мала такого дитинства, яке мав він.

Поки окупанти намагаються нас знищити, щомиті у нашого народу з'являється безліч героїв, які силою свого духу, своєю мужністю надихають нас.

Поки окупанти намагаються нас знищити, щомиті у нашого народу з'являється безліч героїв, які силою свого духу, своєю мужністю надихають нас.

Джерело: сайт УКУ; UNICEF

«УКРАЇНЦІ ОБ'ЄДНАЛИ СВІТ І ДАЛИ НОВІ СМИСЛИ ЄВРОПІ», – ВЛАДИКА БОРИС ҐУДЗЯК

14.04.2022 р.

Архиєпископ і митрополит Філадельфійський, президент Українського католицького університету владика Борис Ґудзяк звернувся до спільноти УКУ і подякував за стійкість, зібраність та свідчення, які кожен проявляє в умовах війни.

«Сьогодні ви всі є на великому фронті. Наші захисники, волонтери, наші люблячі матері, наша влада, наш Блаженніший Святослав, єпископи, керівництво і вірні усіх Церков свідчать про Божу правду. Свідчать найбільшою жертвою, віддаючи своє життя за ближніх своїх. Це найбільша любов.

Сьогодні, ви – українці, об'єднали світ, дали нові смисли Європі. В нашій Америці є одне питання, навколо якого всі єднуються – це змагання українців за свободу, за гідність, за суверенітет і територіальну цілісність Батьківщини. Світ об'єднує ваша віра і ваша постава!

У 21 столітті, в епосі деконструкції, сумнівів, суперечок і нищення спільних знаменників, ви засвідчили, що існує правда, що є істинні речі і є брехня. Сьогодні цілий світ заворожено дивиться на вас, молиться за вас та об'єднується, щоб правда таки перемогла.

Велике спасибі вам за це свідчення, і за це покликання, яке ви сповнюєте.

Нехай Господь благословить цей Страсний тиждень, який, як ніколи, матиме глибинне значення для всіх нас. Глядімо крізь Страсті і розп'яття Господнє на перемогу його у Воскресінні. Христос Воскрешає – Воскресне Україна. І дасть зрозуміти світові про Божу правду, Божу силу, Богом дану гідність, мир і справедливість. З великою любов'ю обіймаю вас і прошу ваших молитов», – сказав владика Борис Ґудзяк.

Джерело: [сайт УКУ](#)

XI

НАША МЕТА – ПЕРЕМОГТИ МОСКВУ

14.04.2022 р.

Всі радіємо, що крейсер «Москва» пішов туди, куди його послали. Це створило нам фантастичний настрій і вже розходиться хвилями по світові. Однак не забуваємо, що наша мета – перемогти не тільки крейсер, а й саму Москву, інакше вони ніколи не зупиняться.

Є ще й інша гарна новина, яка багато чого змінює. Вчора американці перший раз відкрито і публічно сказали про поставки бронетехніки та гаубиць. Те саме будуть робити інші – вже відомо. Це означає

радикальний поворот – Путіну показали, що йому не дадуть перемоги у війні, яку він почав.

Більше того, переважна частина Заходу почала відверто грати на нашу перемогу, незважаючи на лякалки Путіна про ядерну війну. Це вже крок до союзництва і рівня солідарності як в НАТО, крига скресла. Всередині Росії з цього приводу тотальна істерика, там починають розуміти, що все погано закінчиться вже для самої Москви, а не тільки для крейсера. Кажуть, що російські еліти реально почали боятися за своє майбутнє. Правильно роблять.

Павло Клімкін, з ФБ

Флагман Чорноморського флоту ВМФ Росії ракетний крейсер «Москва» затонув 14.04.2022 року, внаслідок удару, здійсненого 13.04.2022 року в районі острова Зміїний двома ракетами «Нептун» Військово-морських сил України. Ракетний крейсер «Москва» був найбільшим бойовим кораблем Чорноморського флоту РФ та належав до числа шести найбільших кораблів ВМФ Росії. «Москва» – це перший втрачений флагман російського флоту з часів російсько-японської війни, і найбільший з часів Другої світової війни військовий корабель, затоплений у ході військового конфлікту. (Вікіпедія)

XI

Енн Епплбаум – ПРО ТЕ, ЯК ДОВГО І ЧОМУ ЗАХІД ЗАПЛЮЩУВАВ ОЧІ НА ВІЙНУ З РОСІЄЮ

14.04.2022 р.

Якщо демократії не захистять себе, автократії їх знищать, – пише історик і журналіст Енн Епплбаум у своєму матеріалі для *The Atlantic*

У лютому 1994 року, у великій банкетній залі Гамбурзької ратуші в Німеччині, президент Естонії виступив із примітною промовою. Стоячи перед слухачами у вечірньому костюмі, Леннарт Мері звеличив цінності демократичного світу, частиною якого Естонія на той час прагнула стати. «Свобода кожної окремої людини, свобода економіки та торгівлі, а також свобода думки, культури та науки нерозривно взаємопов'язані, – сказав він гамбурґцям. — Вони є передумовою життєздатної демократії». Його країна, яка трьома роками раніше повернула собі незалежність від Радянського Союзу, надавала великого значення цим цінностям: «Протягом десятиліть тоталітарного гніту естонський народ ні на мить не переставав вірити в цю свободу».

▲
Автор: Олівер Мандей

і ймовірність того, що Естонії буде потрібний захист, була виключена. Ось чому ні Білл Клінтон, ні Джордж Буш-молодший не робили особливих спроб озброїти чи посилити нових членів Північноатлантичного альянсу. Лише у 2014 році адміністрація Обама нарешті розмістила нечисленний військовий контингент у цьому регіоні – головним чином задля того, щоб заспокоїти союзників після першого російського вторгнення в Україну.

Більше ніхто в усьому західному світі взагалі не відчував жодної загрози. Протягом 30 років західні нафтові та газові компанії інвестували в Росію, співпрацюючи з російськими олігархами, які відкрито розікрали підконтрольні їм активи. Західні фінансові установи теж мали прибутковий бізнес у РФ: вони створювали системи, що дозволяють тим же російським клептократам вивозити вкрадені гроші і анонімно розміщувати їх у західних банках або вкладати в закордонну нерухомість. Ми переконали себе, що немає нічого поганого в тому, щоб сприяти збагаченню диктаторів та їх наближених. Ми вирішили, що торговельні відносини змінять наших торгових партнерів. Багатство призведе до лібералізму. Капіталізм призведе до демократії, а демократія приведе до миру.

Зрештою, таке вже траплялося. Після катастрофи 1939–1945 років всі європейці насправді дружно відмовилися від імперіалістичних воєн та спроб захоплення території. Вони перестали мріяти про знищення один одного. Натомість частина світу, в якій розпочалися дві найстрашніші війни з тих, що будь-коли бачив світ, створила Європейський Союз – організацію, покликану вирішувати конфлікти шляхом переговорів та сприяти співпраці та торгівлі. Ця трансформація Європи – і особливо неймовірне перетворення Німеччини з нацистської диктатури на рушійну

Але Мері також з'явився, щоб застерегти: свобода в Естонії та у всій Європі незабаром може бути під загрозою. Російський президент Борис Єльцин та його оточення повертаються до мови імперіалізму, говорячи про Росію як про *primus inter pares* [першу серед рівних] у колишній радянській імперії. У 1994 році Москва вже була охоплена ресентиментом, ворожістю та імперською ностальгією. Російська держава формувала неліберальне уявлення про світ і вже тоді готувалася його нав'язувати. Мері закликав демократичні країни завадити цьому: Захід має «гранично чітко дати зрозуміти російському керівництву, що ще одна імперіалістична експансія не матиме жодного шансу».

На цих словах віцемер Санкт-Петербурга Владімір Путін підвівся і вийшов із зали.

У той момент побоювання Мері поділяли всі колись поневолені народи Центральної та Східної Європи, і ці побоювання були досить сильні, щоб переконати уряди Естонії, Польщі та інших країн взяти курс на вступ до НАТО. Їх прийняли, тому що ніхто у Вашингтоні, Лондоні чи Берліні не вірив, що ці нові члени мають велике значення. Радянський Союз припинив своє існування, віцемер Санкт-Петербурга не вважався важливою особою,

силу інтеграції та процвітання континенту – змусила і європейців, і американців повірити в те, що вони створили зведення правил, які дозволять зберегти мир не тільки на власних континентах, але й у кінцевому підсумку на всій планеті.

Опорою цьому ліберальному світовому порядку служила мантра «Ніколи знову». Ніколи не буде геноциду. Ніколи більші держави не зможуть стерти з лиця Землі дрібніші країни. Ніколи більше ми не потрапимо на вудку диктаторів, які говорять мовою масових убивств. Ми знатимемо чим відповісти, почувши подібне принаймні в Європі.

Але поки ми щасливо жили, перебуваючи в ілюзії, що «Ніколи знову» справді щось означає, російські лідери, володарі найбільшого у світі ядерного арсеналу, відновлювали армію і пропагандистську машину, призначену для сприяння масовим вбивствам, а також мафіозну державу, контрольовану крихітною групкою людей, що не має жодної подібності до західного капіталізму. Довго, надто довго, зберігачі ліберального світового порядку не бажали усвідомлювати ці зміни. Вони дивилися в інший бік, коли Росія «умиротворювала» Чечню ціною десятків тисяч життів. Коли Росія бомбила школи та лікарні в Сирії, західні лідери вирішили, що це не їхня проблема. Коли Росія вперше вторглася в Україну, вони переконали себе в тому, що можна не хвилюватися: Путін, напевно, задовольниться анексією Криму. А коли Росія напала на Україну вдруге, частково окупувавши Донбас, вони не сумнівалися, що йому вистачить здорового глузду зупинитися.

Те, що ця віра є безпідставною, показало третє, більш жорстоке вторгнення в Україну. Російський президент відверто відмовився визнавати існування легітимної української держави: «Росіяни та українці, – заявив він, – один народ, єдине ціле». Його війська завдавали ударів по мирних жителях, лікарнях та школах. Його стратегія була спрямована на те, щоб породити потоки біженців та таким чином дестабілізувати Західну Європу. Те, що «Ніколи знову» – це лише порожній звук, ставав очевидним у міру того, як геноцидальний план втілювався на наших очах прямо біля східного кордону Євросоюзу.

Інші автократії уважно спостерігають за тим, що ми зробимо у зв'язку з цим, оскільки Росія – не єдина держава, яка зазіхає на території сусідів, прагне знищити цілі народи і без сорому застосовує масове насильство. Північна Корея в будь-який момент може атакувати Південну і має ядерну зброю, здатну вразити Японію. Китай намагається знищити уйгурів як окрему етнічну групу та виношує імперські плани щодо Тайваню.

Ми не можемо повернутися в 1994 рік і з'ясувати, як усе склалося б, якби ми прислухалися до застереження Леннарта Мері. Але ми можемо чесно подивитися в обличчя майбутньому. Ми можемо перерахувати головні проблеми та завдання, що стоять перед нами, і підготуватися до їх вирішення.

Енн Епплбаум.

Переклад з англійської «НВ»; джерело: «НВ»; повністю статтю можна прочитати [тут](#)

Вадим Луцький, «Зруйноване дитинство».
Джерело: [Diaspora.ua](#) ▶

«СПОЧАТКУ ПОТРІБНО ПРИПИНИТИ НАС ВБИВАТИ. ЛИШЕ ТОДІ МИ МОЖЕМО ГОВОРИТИ ПРО ЯКИЙСЬ НАСТУПНИЙ КРОК», – Глава УГКЦ про сценарії примирення

15.04.2022 р.

В ефірі Українського радіо Глава УГКЦ пояснив своє бачення можливого примирення, підкресливши, що це довгий процес, який має певні обов'язкові етапи.

Позиція УГКЦ у цьому питанні є чіткою і недвозначною: сьогодні, під час активної фази воєнного вторгнення росії в Україну, говорити про будь-яке примирення – неможливо. Глава УГКЦ розповідає про умови і етапи можливого примирення в майбутньому, яке включає обов'язкове визнання заподіяних

злочинів і засудження злочинців:

«Сьогодні, під час активної фази цієї несправедливої війни, зокрема коли ми всі очікуємо ще одного наступу російських військ на Україну, такі речі в принципі неможливі. Адже щоб миритися, треба бути живими. Коли триває активна фаза такої вбивчої війни, про це невчасно говорити. Спочатку потрібно припинити нас вбивати – лише тоді ми можемо говорити про якийсь наступний крок.

А наступним кроком, очевидно, має бути засудження злочинця і встановлення справедливості. Усі ті злочини проти людяності, які чиняться в Україні, мають бути засуджені міжнародним трибуналом. Ми їх сьогодні кваліфікуємо як геноцид. Тому, поки не відбулося викриття злочинця і засудження його злочину, говорити про якийсь наступний крок невчасно.

Лише після цього, за словами Блаженнішого Святослава, можливий початок якогось процесу примирення: «Коли буде засуджено російського агресора, наступним кроком може бути початок якогось процесу примирення. І це буде довгий процес. Бо процес примирення означає гоєння ран. І без чутливості до жертви цієї несправедливої агресії ми не маємо права, з християнського боку, говорити про примирення».

Департамент інформації УГКЦ

Померлий цивільний зі зв'язаними за спиною руками у Бучі,
04.04.2022 р.

Світлина: Efrem Lukatsky /AP/ ▶

ВАТИКАН ЗАМІНИВ ТЕКСТ ПРО «БРАТНІ НАРОДИ» НА ХРЕСНІЙ ХОДІ

15.04.2022 р.

▲
«Жінки таки тримали спільно хрест під час 13-ї стації, однак до аргументів української сторони в Апостольській Столиці поставилися з увагою». Текст: ZN,UA; світлина із сайту chas.news.

На традиційній хресній ході, що відбулася ввечері 15 квітня, у страсну п'ятницю за католицьким обрядом, не звучала теза про «братні народи», як було заплановано раніше. За словами посла України у Ватикані Андрія Юраша, відповідне рішення Святий Престол прийняв через численні звернення українських католиків та реакцію українського посольства.

За початковим задумом Римської Католицької Церкви, під час ходи папа Франциск повинен був вимовити в промові роздумів при 13-му стоянні слова про братів і сестер, коли хрест тримали уродженки України і РФ, які працюють в Італії в госпісі. Таке рішення викликало шквал критики і обурення українців.

Попри гостру критику, у Ватикані вирішили не скасовувати свого задуму.

Через це українські католицькі медіа відмовилися від трансляції хресної ходи.

Однак певних змін сценарій все ж зазнав. Юраш пояснив, що замість запланованого розлогого тексту, в якому повинна була звучати теза і про «братні народи», було запропоновано помолитися в тиші.

Нагадаємо, Ватикан придумав ідею спільного несення хреста на XIII стації хресної дороги українкою і росіяною і пояснив це спробою шукати примирення. Насправді вийшов цілком російський наратив про «братні народи» і «мир».

Запланований текст мав звучати так: *«Господи, де Ти? Промов серед мовчання смерті та поділів і навчи нас творити мир, бути братами й сестрами, відбудувати те, що бомби хотіли би знищити».*

Віряни РКЦ та УГКЦ, що підпорядковуються Святому Престолу, звернулись до своїх єпископів з проханням завадити задумам Ватикану, що є зневагою українців, які потерпають від знущань, гвалтувань та масового винищення росіянами. Також спробував пояснити хибність такого рішення посол України у Ватикані Андрій Юраш. Проти ідеї об'єднати у хресній дорозі Україну та Росію висловились і представники Церков – УГКЦ, РКЦ та ПЦУ.

Джерело: Zaxid.net

З ПОЧАТКУ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ РОСІЯНИ ВБИЛИ В УКРАЇНІ 21 ЖУРНАЛІСТА

16.04.2022 р.

«Одна з останніх світлин Максима Левіна, відзнята на Київщині. Максим Левін був талановитою людиною, справжнім фотохудожником, роботи якого сповнені емоцій і дарують глядачеві відчуття співпричетності. Царство Небесне убитому російськими неосталіністами чесному і безстрашному художнику Максиму Левіну». Роксана Харчук, з ФБ

Від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації від дій окупаційних військ в Україні офіційно загинув 21 представник медіа. Про це повідомляє пресслужба Комітету з питань свободи слова Верховної Ради.

«Висловлюємо щирі співчуття родинам загиблих. Вимагаємо світової реакції на злочини, які творять російські окупанти в Україні, зокрема й на знищення представників вільних медіа», – йдеться в повідомленні.

Члени профільного комітету закликали правоохоронні органи ретельно документувати злочини проти журналістів. «Інформація – це зброя. І журналісти, як воїни інформаційного фронту, вносять свій неоціненний внесок у нашу перемогу. Але війна не розрізняє національностей чи мов», – наголосили у відомстві.

Так, з 24 лютого цього року від рук окупантів загинули:

П'єр Закжевський	Олександра Кувшинова
Олександр Литкін	Павло Лі
Сергій Пущенко	Євген Сакун
Брент Ентоні Рено	Оксана Бауліна
Ділербек Шакіров	Віктор Дедов
Віктор Дудар	Лілія Гумянова
Юрій Олійник	Олег Якунін
Максим Левін	Мантас Кведаравічус
Сергій Заїковський	Денис Котенко
Євген Баль	Роман Нежиборець
Зореслав Замойський	

«Винні у цьому та інших злочинах будуть притягнуті до найсуворішої відповідальності», – наголосили нардепи.

Джерело: «Прямий»

УКРАЇНА ЗАПОВНИЛА ОПИТУВАЛЬНИК ДЛЯ СТАТУСУ КАНДИДАТА НА ЧЛЕНСТВО В ЄВРОСОЮЗІ

17.04.2022 р.

Україна вже заповнила опитувальник для отримання статусу кандидата на членство в Євросоюзі і розраховує на ухвалення відповідного рішення на засіданні Європейської ради у червні. Про це сказав заступник керівника Офісу Президента Ігор Жовква в ефірі єдиного інформаційного марафону низки телеканалів.

«У червні буде засідання Європейської ради, тобто всіх лідерів держав-членів, а також керівництва ЄС, і на цьому засіданні ми очікуємо надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС. Це важливий етап, який не можна оминати», – сказав він.

Жовква зазначив, що українська сторона вже заповнила опитувальник, наданий президенткою Єврокомісії Урсулою фон дер Ляен, і пояснив, що тепер ЄК має підготувати рекомендацію щодо відповідності України Копенгагенським критеріям членства. Заступник ОП сподівається, що така рекомендація буде позитивною, і додав, що після цього питання буде розглянуто Євроradoю.

Також він пояснив, що у разі отримання рішення про статус кандидата розпочнуться переговори про набуття повноцінного членства в ЄС. Жовква наголосив, що ці перемовини мають пройти за скороченою процедурою, швидко. За його словами, Україна на це заслуговує.

«Жодної країни-члена ЄС, яка була би проти членства України в Європейському Союзі, на сьогодні немає. Позиція країн різниться у питання швидкості процедури, яку має пройти Україна перед тим, як стати членом. Ми говоримо з країнами, які поки не вірять у швидку процедуру членства, більшість країн схиляються до того, що Україна має швидко пройти цей процес», – підкреслив заступник очільника ОП.

Джерело: «Укрінформ»

РОСІЙСЬКОГО СОЛДАТА ТРЕБА НЕ НЕНАВИДІТИ, А НИЩИТИ. ДЛЯ ЙОГО Ж КОРИСТІ, ЩОБ МЕНШЕ ВСТИГ ВЧИНИТИ ЗЛА – священник Віктор Маринчак

17.04.2022 р.

▲ **Віктор Маринчак:**
«Війна не є привід
для того, щоб життя
зупинилось. Треба
робити те, до чого
звик, рухатись вперед
у своїх справах»

**«БІДА ВІДСТУПИТЬ. ЦІННОСТІ, ЗАРАДИ ЯКИХ МИ ТЕРПИМО
СТРАЖДАННЯ, ЗАЛИШАТЬСЯ»**

» Ненависть до ворога – природний стан. При цьому вважається, що ненависть руйнує насамперед того, хто ненавидить. Як ви, священник, вирішуєте особисто для себе це питання?

о. В. Маринчак: Ненависть дійсно спустошує і випалює душу. Але люди з подібним моєму досвідом зараз не розпалюються цим почуттям. Тому що ми дихали згаром війни вісім років. Скільки українських воїнів я за цей час відспівав, серед них і тих, кого особисто знав, як Андрія Бутильського чи Максима Копилова. І добре мені було відомо від живих свідків, що відбувалось в ОРДЛО на підвалах.

Ще до великого вторгнення я час від часу переглядав ролики з Джохаром Дудаєвим, в якого не було до росіян ненависті, лише відраза і презирство, саме такі, які описав Лев Толстой в «Хаджи-Мураті».

Як на мене, ненависть – гаряче почуття, схоже на образу. Його відчують стосовно тих, хто начебто був близьким, другом, братом і несподівано виявив себе ворогом. Саме ті, хто погано знає історію і хто не долучався думкою в останні роки до нашої війни на сході, зараз можуть бути заскоченими несподіванкою. Як таке може бути, вони ж століттями називали себе братами?!

Щоб позбутися ненависті, треба добре розуміти, що то є твій ворог, сенс існування якого в тому, щоб нищити нас як народ. Він декларує необхідність деукраїнізації України, її деєвропеїзації. Йому треба задовольнити свою жагу вбивати, принижувати, оскверняти. Для нього немає жодних гальмівних механізмів.

19.04.2022 р. Тетяна Лос, 57 років, та її чоловік Валерій стоять у своєму будинку біля пошкоджень, завданих ракетою, яка була запущена з російської пускової установки БМ-27 «Ураган», в с. Мала Токмачка б. південного фронту бойових дій. Текст: WRV089.9; світлина: Ед Джонс /AFP/ ▶

▲ 20.04.2022 р. 62-річна Надія біля свого зруйнованого будинку у с. Мощун поблизу Києва. За даними ООН, понад 5 мільйонів українців покинули свою країну внаслідок російського вторгнення.
Текст: WRV089.9; світлина: Genya Savilov /AFP/

навидіти, а просто нищити, бо він сам обрав службу сатані й робить це із захватом, натхненням, садистичною насолодою. Нищити для його ж користі – щоб менше встиг вчинити зла.

» Неможливо не боятися за дітей, рідних. Чи зможемо мивилікуватися від страху після війни?

о. В. Маринчак: Страх є природне почуття. На війні зовсім не боїться лише божевільний. Але страх викликає потужну енергію, яку можна використати для ефективної дії. Тоді страх відступає. Дія – спосіб його подолання. Коли закінчиться війна і небезпека не буде тиснути на нас, особливо така, що стосується наших близьких, тоді наша любов, звільнившись від того тиску, вдосконалиться і повністю подолає страх. І головне: ми увійдемо в мирне життя з великим досвідом подолання страху в найжахливіших умовах.

» Ще одне почуття відчуває більшість зараз: фаталізм. Це допоможе витримати?

о. В. Маринчак: Фаталізм властивий язичникам та атеїстам. І для них це відіграє певну позитивну роль. Це стійкість стоїка, здатного прийняти свою долю, якою б вона не була: виконуй належне, і хай буде, що буде. Це мужність кращих з атеїстів перед лицем того, що Сартр називав Ніщо.

Християнин теж здобуває «мужність бути» – це вислів Пауля Тіллаха. Дійсно, потрібна мужність, щоб бути в цьому жорстокому світі – з усією нашою приреченістю. Але християнин не вірить в долю з великої літери, у фортуна чи фатум. Він вірить в промисел Божий, який дає осмисленість усьому, що з нами відбувається. І це не фаталізм, тобто не прийняття долі як сліпої фортуни, випадку чи злого фатуму.

Знов і знов: ти приймаєш волю Божу і разом з тим – віру в те, що Бог наділив глибоким змістом усе, що відбувається з тобою. Ти, можливо, цей зміст ще не бачиш, але він є, і це дає осмисленість твоєму життю і випробуванням, і стражданням, і навіть смерті.

Він ладен вбивати дітей і породіль, гвалтувати десятилітніх дівчат, їздити по тілах згвалтованих танками, руйнувати лікарні та пологові будинки.

» Як це абсолютне зло в людському образі вписати в свою картину світу?

о. В. Маринчак: Справжній ворог нагадує те, в чому нема нічого людського – землетрус, цунамі, сарану, чуму, вірусну інфекцію. Але ж ці речі не викликають ненависті. Їх треба стерегтися, зупиняти, чинити опір, нищити ембріони чуми чи щурів. Та й усе.

Треба визнати, що ми помилялись, якщо сприймали росіян як братів, а російського солдата як людину, треба перемкнути себе на сприйняття його як нелюда. І вже не ненавидіти, а просто нищити, бо він сам обрав службу сатані й робить це із захватом, натхненням, садистичною насолодою. Нищити для його ж користі – щоб менше встиг вчинити зла.

» Ми зараз стали більш людяними один до одного. Хочеться бути чеснішим, вимогливішим до себе. Не брехати, не лицемірити. Це явище, яке потім теж розчиниться у зlobі дня?

о. В. Маринчак: Річ в тім, що ця війна є війною за наш ціннісний вибір. Йдеться про громадянські й особисті свободи, про права людини й демократію, але тут присутній також етичний вимір. Все це впливає на суспільну поведінку, на людські стосунки. З іншого боку, спільна біда завжди змінює на краще взаємодію між людьми. Біда відступить. Цінності, заради яких ми терпимо випробування і страждання, залишаться.

» Як пояснити собі те, що відбувається зараз? Не з погляду моменту, а з буттєвого. Спокута? Жертвопринесення? Випробування-ініціація?

о. В. Маринчак: Я думаю, що відбувається синтез ціннісного змісту суспільної свідомості, психології, поведінки. Ціннісний зміст пов'язаний з притаманною нашому суспільству волелюбністю, прихильністю до демократії, з відразою до авторитаризму чи деспотизму, здатністю до самоорганізації й об'єднання в критичних обставинах, соціальною активністю та креативністю в діяльності, а також стійкістю і мужністю. Катастрофа загарбницької війни, розв'язаної Росією, викликала необхідність миттєвого синтезу цих моделей.

Треба зазначити, ми пройшли кілька етапів здобування нашої ідентичності: Революція на граніті, акція «Україна без Кучми», Помаранчева революція. Переламним став час Революції гідності, яка в буквальному розумінні супроводжувалась жертвопринесенням і через це – великою спокутою. Тою офірою, після якої суспільство пройшло точку неповернення. В першу чергу до імперії, бо остання революція і була антиімперською. Що неминуче ускладнило наші стосунки з Росією.

І тепер у нас остання, вирішальна війна з імперією зла. Йдеться про те, бути чи не бути українській нації і державі. Ворог хоче нас знищити.

За словом Івана Франка:

«Се ж остання війна! Се до бою Чоловіцтво зі звірством стає».

«ВІЙНА НЕ Є ПРИВІД ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ЖИТТЯ ЗУПИНИЛОСЬ»

» Чому ви відмовилися евакуюватися з Харкова?

о. В. Маринчак: Мені радили і радять виїхати з міста. Але ж я не просто пенсіонер. Я священник. І поки хоч часточка моєї пастви є в місті, я не маю права її покинути. Люди повинні мати можливість спертися на мою молитву, моє слово, мої дії. Мені не можна боятись. До того ж мені в перший місяць війни виповнилось 77 років. Я давно все продумав до кінця і готовий до всього.

» Ви зараз у Харкові – під обстрілами та вибухами. Чи змінило це вас, вашу особистість?

▲ Квітень 2022 р., Чернігівська область, Україна. Дівчинка стоїть на порозі свого будинку. Джерело: сторінка у ФБ групи «ВисокийЗамок», опублікувала Іванна Приходько

о. В. Маринчак: Перебування під вибухами і авіанальотами, як мені здається, особистість не змінює. Просто стає більш виразним для тебе, хто ти є. Тобто ідентичність кристалізується.

Я дуже високо ціную катастрофічні обставини. Вони вимагають чіткої визначеності: хто є хто. Вперше колись це відчув під час Революції на граніті. Я виступив на мітингу біля університету. Й одразу дехто з колег перестав зі мною вітатись. Подібне було і під час Помаранчевої революції. Зараз так само. Хтось евакуюється, хтось іде добровольцем. Хтось волонтер, хтось споживач.

Наші священники моляться за Україну і нашу перемогу навіть на окупованій території. Імен поки не називаємо. Але і той, і другий, і третій священник служить, ходить по хатах, організовує взаємодопомогу. Навіть тварин підгодовує.

» А як війна змінила ваше світосприйняття?

о. В. Маринчак: Світогляд теж кристалізується. Я вірив у свій народ, попри те, що після Богдана Хмельницького історію нашу, за словом Володимира Винниченка, без бромуну читати неможливо. Незважаючи ні на що, народ зберігав свою ідентичність. Хоч пережив століття русифікації, загибель «Розстріляного відродження», три голодомори, тотальні репресії, переселення. Все одно поставав з руїни.

Я пишався ним під час двох революцій ХХІ століття. Але все одно ті якості, які виявились після 24-го лютого 2022-го, вразили і викликали світоглядний, майже тектонічний, зсув. Бо лише тепер ми назавжди покінчили з навіюваною нам «старшим братом» меншовартістю.

З іншого боку, нескінченні поразки ХVІІ-ХХ століть викликали трактування нашого народу як стійкого, стоїчного страждальця, мученика, який надто довго не був суб'єктом власної історії. Уже після Революції гідності суб'єктність нашого суспільства явила себе. Але лише тепер можна сказати однозначно: це народ героїчний, народ-переможець, народ, який у битві із запеклим ворогом став не просто суб'єктом власної історії, але лідером в боротьбі за цінності свободи, правди і світла. Таким нас зараз бачить світ. І ми всі по-справжньому побачили це у всій повноті лише зараз.

Особистість теж іде до більш чіткої самовизначеності. Катастрофічні обставини вимагають окресленої ієрархії цінностей. Випадкове, маргінальне, не кажучи вже про фальшиве, – відкидається. В цей час не можна жити вигаданими почуттями. Все неправдиве, нещире, несуттєве відсторонюється без напруження, просто тому, що немає ні часу, ні сил для другорядного. [...]

» Маріуполь, Харків, інші українські міста – у руїнах. Повоєнні діти зростатимуть серед руїн. Напевно, педагогіці, гуманітаристиці треба це враховувати, міняти підхід, щоби позбутися катастрофи у світосприйнятті?

о. В. Маринчак: В розумінні життя, історії, релігії, літератури я схильний до катастрофізму. Саме через катастрофи проходять магістралі світової історії і долі кожної людини, вони становлять найсуттєвіше в перебігу подій, до них готує нас і міф, і народна творчість, і релігія.

Хіба хресна смерть Ісуса і подальша історія Церкви не підтверджують цього? Нам і треба свідомо налаштовувати суспільство на спокійне сприйняття катастрофізму існування і на пошуки гідних відповідей на виклики історичних і буттєвих катастроф.

Це необхідність в теперішніх історичних умовах. Бо поки наш північний сусід існує, нам треба прийняти відомий девіз: «Ми хочемо жити. Наші сусіди хочуть бачити нас мертвими. Це залишає не надто багато простору для компромісів».

Андрій Краснящих, для УП. Повністю інтерв'ю читайте [тут](#)

ВЛАДИКА БОГДАН ДЗЮРАХ ПРО ПЕРШИЙ РІК СЛУЖІННЯ АПОСТОЛЬСЬКИМ ЕКЗАРХОМ В НІМЕЧЧИНІ ТА СКАНДИНАВІЇ

18.04.2022 р.

Вже рік минув, а в мене відчуття, що цілих три, – стільки у цьому часі відбулося всього! Я дякую Богові за цей перший рік мого служіння Апостольським Екзархом, дякую за Його ласку, світло і люблячу присутність! Дякую рівно ж усім, хто був поряд зі мною увесь цей час, хто підтримував, допомагав, молився. Нехай Господь сторицею винагородить кожній і кожному із вас!

Поклавши всю надію у руки люблячого Господа і Спаси, розпочинаємо черговий етап нашого спільного паломництва. Нехай Господь, за молитвами Пресвятої Богородиці, благословить нас на цю дорогу та допоможе вірно сповнити волю Отця Небесного та якнайкраще – молитвою і працею – послужити нашій Церкві-Мучениці і рідному українському народові на матірних землях та в країнах нашого поселення! А наша «програма» залишається надалі тією самою: «слухати-молитися-служити».

«Господи, провадь мене Духом Твоєї мудрості дорогами Твоєї волі, – за молитвами Пресвятої Богородиці і всіх Святих!»

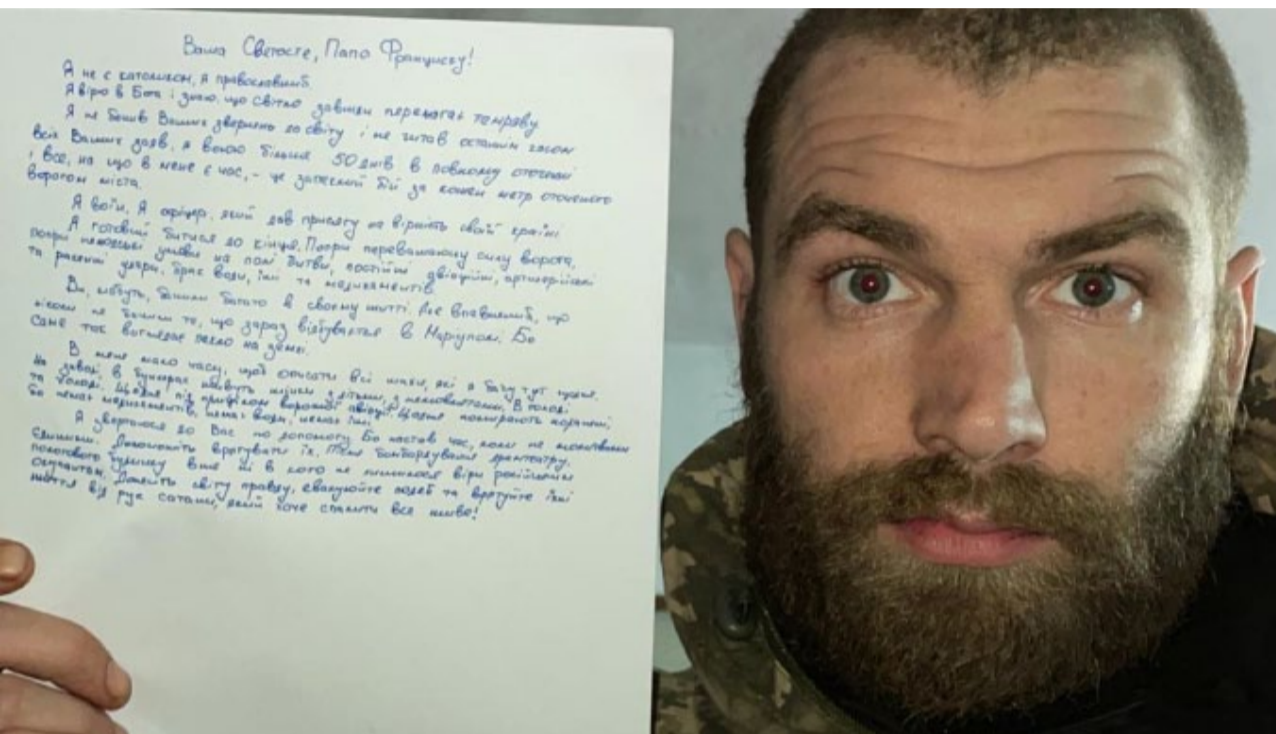
Владика Богдан Дзюрах, з персональної сторінки у ФБ; заголовок від редакції «ХГ»

▲ 18.04.2021 року в катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці у Мюнхені відбулася Архиєрейська Божественна Літургія із Чиним інтронізації преосвященного владика Богдана Дзюраха. Нового екзарха владика Богдана Дзюраха увів на престол екзархату для українців у Німеччині та країнах Скандинавії Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Джерело: CREDO

КОМАНДИР МОРПІХІВ ЗВЕРНУВСЯ ДО ПАПИ РИМСЬКОГО – ПРОСИТЬ ВРЯТУВАТИ ЛЮДЕЙ З МАРІУПОЛЯ

18.04.2022 р.

Командир 36-ї окремої бригади морської піхоти майор Сергій Волина написав листа Папі Франциску, аби той допоміг врятувати людей з Маріуполя. Джерело: лист Волини, наданий «Українській правді».

Пряма мова Волини: «Ваша Святосте, Папо Франциску! Я не є католиком, я православний. Я вірю в Бога і знаю, що світло завжди перемагає темряву.

Я не бачив Ваших звернень до світу і не читав всіх останніх Ваших заяв, я воюю понад 50 днів в повному оточенні і все, на що в мене є час, – це запеклий бій за кожен метр оточеного ворогом міста.

Я воїн. Я офіцер, який дав присягу на вірність своїй країні. І я готовий битися до кінця. Попри переважаючу силу ворога, попри нелюдські умови на полі битви, постійні артилерійські та ракетні обстріли, брак води, їжі та медикаментів.

Ви, мабуть, бачили багато що в своєму житті. Але впевнений, що ніколи не бачили те, що зараз відбувається в Маріуполі. Бо саме так виглядає пекло на землі.

В мене мало часу, щоби описати всі жахи, які я бачу тут щодня. На заводі в бункерах живуть жінки з дітьми, з немовлятами. В голоді та холоді. Щодня під прицілом ворожої авіації. Щодня помирають поранені, бо немає медикаментів, немає води, немає їжі.

Я звертаюся до вас по допомогу. Бо настав час, коли не молитвами єдиними. Допоможіть врятувати їх. Після бомбардування драмтеатру вже ні в кого не лишилося віри російським окупантам. Донесіть світу правду, евакуюйте людей та врятуйте їхні життя від рук сатани, який хоче спалити все живе».

Маріуполь із 01 березня перебуває в облозі, росіяни постійно обстрілюють його, намагаючись взяти місто під свій повний контроль.

Джерело: «Українська правда»

НАША ВЕСНЯНА ЗЕМЛЯ...

18.04.2022 р.

Наша весняна земля, спрагла за зерном, готувалася і цього року дарувати ріст і життя... Натомість обіймає тіла тих, для кого б ще мала довгі роки бути опорою та надією, милуючи своєю красою та щедрістю.

Наша боротьба триває, а воля та віра міцніють у світлі Христового воскресіння і страстей тисяч українців, закатованих російською ордою. На 50 день війни у нас народилася ще одна «Долина українських ангелів». На світлині недавні могили в Ірпені.

«Геноцид не відбувається за 24 години. Путіну знадобилося 22 роки, аби побудувати свою архітектуру геноциду, аби нарешті організувати її у цій несправедливій війні проти України. Йому знадобилися трильйони доларів, аби створити найбільшу терористичну державу у світі та фінансувати своїх військових, медіа, пропаганду, дипломатію, освіту, культуру, інфраструктуру мафії та "руського міра" глобально, щоб прибути до пункту призначення в Бучі, Ірпені, Гостомелі, Маріуполі...», – каже декан Факультет суспільних наук УКУ Володимир Турчиновський.

На світлині картинка з міського цвинтаря у Ірпені, яку опублікувало американське видання *The New York Times*.

Джерело: сайт УКУ

«Я ПРОСИЛА БОГА ПОМЕРТИ ШВИДКО». ПРО ГОЛОД, СТРАХ І ФІЛЬТРАЦІЙНИЙ ТАБІР ВУСТАМИ 17-РІЧНОЇ ДІВЧИНИ З МАРІУПОЛЯ

18.04.2022 р.

Її життя враз змінилося 24 лютого. Коли місто почали обстрілювати, будинок, що був сховищем, став руїною, а з їжі залишалася лише четвертина шматка хліба, розміром з кулак.

Сім'ї Марії таки вдалось вибратися з Маріуполя. Дорогою вони пережили окупацію та фільтраційний табір. У батька дівчини після побиття російськими військовими зник зір, а у мами через стрес прогресувала хвороба і їй відмовили ноги. Коли родина дісталась до підконтрольної Україні території і побачила український прапор подумала, що то провокація окупантів, допоки не почули заспокійливе: «Це Україна, ви в безпеці».

Зізнаємось, що не можливо прочитати без сліз і пекучого болю в серці цю історію, як і сотні схожих про голод, холод, приниження, знущання, катування українців російськими окупантами.

Фрагмент репортажу Олесі Біди, «Громадське»; скорочений варіант: сайт УКУ; повний текст [за посиланням](#)

«Я лежала і думала: ми звідси не вийдемо. Це моя могила. Я вже втратила надію на все, не могла ні молитися, ні сподіватися. Це закінчиться, це не може бути довго. Людина ж страждає заради чогось, – повторювала я собі. У той момент я була впевнена, що помру, і помру не сама. На одній ковдрі зі мною лежала моя сім'я. Я все ж вирішила молитися. Просила в Бога померти швидко і не бачити смертей моїх рідних, не бачити, як вони мучаться, а я не можу їм допомогти», – Марія Вдовиченко, 17 років, Маріуполь.

▲ **Українська Голгофа – Маріуполь...** Пам'ятаю його вулички, його світанки, його відважні мрії – на березі моря і на березі війни... **Сьогодні** – місто-розп'яття, місто болю і смерті, місто ошаленілої брутальності, місто страждання, над яким все ще сходить українське сонце... **Водночас** – місто небувалої відваги та вірності його захисників, глибоко прихованих під землею й прикритих бетоном любові та людяності, надії та життя. Місто, з якого щоранку розпочинається новий український день, з якого завтра розпочнеться наше воскресіння!...

Автор: о. Андрій Зелінський, 22.04.2022 р.
Джерело: сторінка о. Зелінського у ФБ

ПРО ЗАЗДРІСТЬ

19.04.2022 р.

«Священники й книжники з лютою заздрістю зібрали беззаконну раду на Тебе, Спасе» (Сідальний Утрені Великого Вівторка).

Хоч були численні і різні закиди та обвинувачення, які висували опоненти проти нашого Спасителя, Святе Євангеліє все ж виразно згадує про найглибшу причину видання ними на смерть Ісуса: заздрість. Це визнав навіть сам правитель-поганин Пилат, як про це сказано в Євангелії: «*Бо він знав, що Його через заздрощі видали первосвященники*» (Мр. 15, 10).

Св. Василій Великий описує заздрість як «*смуток з приводу успіху іншої людини*». Заздрісний не може стерпіти, що хтось є більш успішний, популярний, заможніший чи більш талановитий. Заздрість є нездатністю тішитися успіхами і чеснотами іншого та намаганням заперечувати ці успіхи і чесноти, применшувати їх, висміюючи чи принижуючи їхніх носіїв. У своїх крайніх проявах заздрість провадить до агресії і до намагання згладити з лиця землі самого носія чеснот, щоб таким чином раз назавжди позбутися об'єкта заздрості як такого. Психологи зауважують, що люди, котрі втратили чесноту, не знаходять нічого «кращого», як тільки ненавидіти і лютувати проти тих, хто ці чесноти посідає.

Заздрість є прикметою диявола. Святий Августин навчає, що «диявол живиться з цих двох зол: гордині і заздрості». За численними злочинами, якими позначена історія людського роду (починаючи від обмов, безпідставних звинувачень, очорнень, чвар і закінчуючи ненавистю, агресією, а навіть вбивствами) стоїть, укрита за різного роду псевдо-аргументами, слабо прихована заздрість.

Невипадково в переліку вад Святе Письмо часто подає вбивство поряд з заздрістю (пор. Йов. 5, 2; Рим. 1, 29; Як. 4, 2;). Це через заздрість диявола був спокушений і впав у гріх наш праотець Адам. Заздрість стала причиною першого в людській історії братовбивства: Каїн не міг стерпіти того, що жертва Авеля була приємна Богові, то ж вирішив позбутися об'єкта своєї заздрості, вбиваючи свого рідного брата. Через заздрість брати були готовими вбити старозавітного патріярха Йосифа, в останній момент «замінивши» вирок смерти на продаж його в єгипетську неволю.

Апогеєм диявольської заздрості стало засудження на смерть нашого Господа – другого Авеля, невинного Слуги Господнього, Якого первосвященники із заздрощів видали Пилатові.

То ж агресивність, ненависть і вбивство дуже часто є зовнішніми проявами заздрості, укритої в глибинах темної душі, що опанована дияволом. Кажуть, що в одній з квартир в зруйнованій агресорами Бучі знайшли напис, який залишив по собі непроханий «гість»-убивця: «А хто вам дозволив хорошо жити?».

Ось приклад заздрості, яка в своїй безсилій люті здатна лише на те, щоб сіяти навколо себе смерть, руїну і занепад. Для тих, хто звик жити «з дозволу» царя-тирана, навіть невтямки, що право на життя людині дав Творець, то ж щире намагання добре жити є чимось природним для людини, тому що прагнення добра закладено у людське серце самим Творцем.

Ісус Христос став жертвою «лютої заздрості», яка завдала Йому смертельних ран. Втім, Божа сила виявилася в Його історії сильнішою за всю пекельну силу заздрості. Нехай ця сила, яка підняла від смерті Розп'ятого Спасителя, прожене геть з нашої землі ненависників Бога і людини, і нехай диявольська смертоносна заздрість буде переможена Божою мудрістю, яка приносить злагоду і мир!

Владика Богдан Дзюрах, з ФБ; заголовок від редакції «ХГ»

▲ «Ворог знищує Маріуполь – батьківщину видатного українського живописця-пейзажиста грецького походження Архипа Куїнджі (1841–1910). **Архип Куїнджі, "Христос у Гетсиманському саду", 1901 р.** Рідкісна жанрова робота художника, який уславився своїми пейзажами». Світлина, текст: Музей українського живопису, 22.04.2022 р.

ЯК ЖЕ ЦЕ ПРИЄМНО – ВІД ПОЧАТКУ ЖИТИ В ПРАВДІ

19.04.2022 р.

Хоч я і посивіла за останні пару років та місяців разом із усією країною, але як же це приємно – від початку жити в правді та відповідно до її законів.

Правда – це те саме, що свобода. Вона важка й крижана, але прекрасна і світла. За правду не страшно боротися та віддавати життя. Особливо, коли ваш ворог живе в брехні, бореться за брехню та дохне від брехні. Брехня – це все, на що він здатен. Бре-ше, щоб маскувати брехню і бре-ше, коли думає, що каже правду. Дохнути в брехні та нерозумінні де правда – це те саме, що первісний хтонічний жах. Тільки потвора живе всередині.

Правда за нами, всі ми знаємо, де вона та що вона є. Вона почесна, незалежно від того, вдасться з нею жити, чи не жити.

Ярина Черногуз, з ФБ

ХТ

ТРЕТИНА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІВ НЕПРИДАТНА ДЛЯ ПОСІВУ ЧЕРЕЗ ВІЙНУ – ООН

19.04.2022 р.

В Україні понад 30 % сільськогосподарських полів не використовуватимуть для посіву зернових через війну. Про це повідомили в Управлінні ООН з координації гуманітарних питань.

«Понад 30 % сільськогосподарських полів не будуть використовуватися для посадки пшениці, ячменю, соняшника та кукурудзи. Військові дії, що продовжуються, можуть викликати глобальну продовольчу катастрофу: 36 країн залежать від експорту України та Росії», – йдеться у повідомленні.

Джерело: «Укрінформ»

ОБРАЗ ЖІНКИ З НЕМОВЛЯМ ЗІ СТОЛИЧНОЇ ПІДЗЕМКИ СТАВ ІКОНОЮ У НЕАПОЛІ

19.04.2022 р.

Київська мадонна стала покровителькою однієї з католицьких парафій міста, біля її зображення віряни запалили свічки та поставили жовто-блакитні квіти.

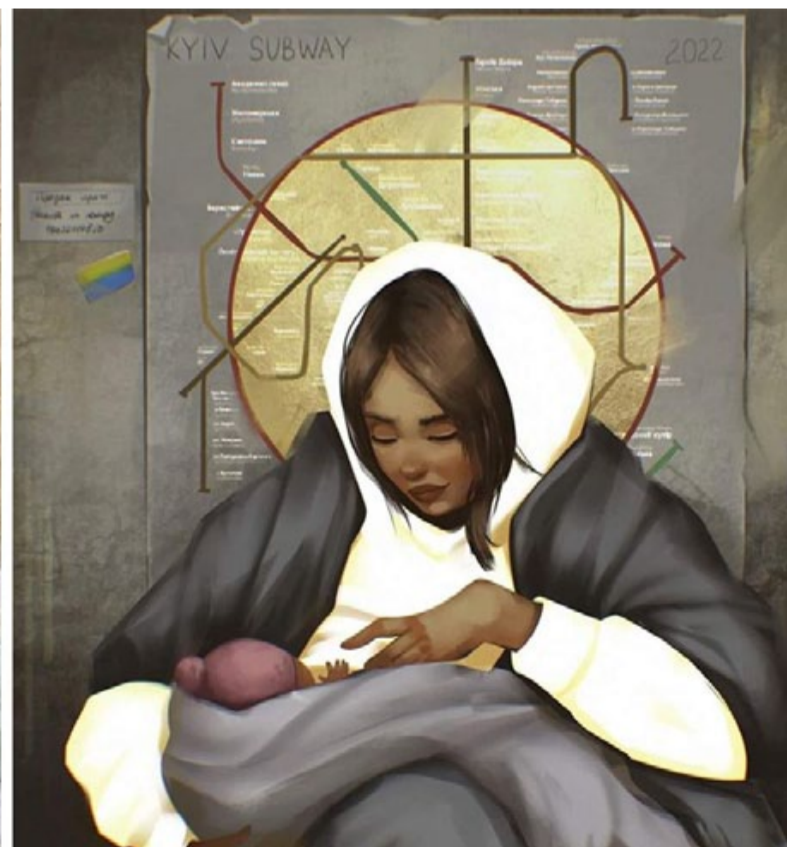
У перші дні війни, 27 річна киянка Тетяна потрапила в об'єктив угорського журналіста Андраша Фьольдеша, видання *Telex*. Вона, сховавшись від російських бомбардувань, сиділа на підлозі однієї зі станцій столичної підземки та годувала свою тримісячну дочку.

Зворушливе фото за лічені години облетіло майже весь світ, надихнувши художницю з Дніпра Марину Соломеннікову, зробити з нього ілюстрацію «Київська мадонна у метро», яка стала не менш популярною.

Продовження цієї історії розповіли нещодавно на сторінці Української діаспори у соціальній мережі Facebook:

Світлина опублікував консультант ватиканського секретаріату у справах комунікацій Джеймс Мартін, а згодом, вона навіть стала іконою у католицькому храмі Неаполя. До неї містяни постійно приносять квіти та запалюють лампадки, молячись про закінчення війни в Україні. Так, звичайна киянка Тетяна та її маленька донечка стали символом сили та незламності українського духу.

Тетяна Асадчева, «Вечірній Київ»

▲ Світлина: Diaspora.ua; колаж: Наталія Слінкіна

БАБУСЯ З ПІВНІЧНОЇ САЛТІВКИ

20.04.2022 р.

Вивезли з Північної Салтівки бабусю. Бабуся говорить милою слобідською говіркою. Родичі її опинилися в окупації, їй самій тяжко, тож перевезли її в безпечне місце.

Ділилась досвідом виживання під обстрілом. Сьогодні вночі кидАло, – каже. І вчора кидАло. А позавчора, – каже, – йду з магазину, так кинуло прямо під ноги. Мені кричать – падайте, а я їх питаю: якщо впаду – ви мене підіймете?

А це, – реагує на звуки, – хто стріляє? Наші? Наші, – кажемо. Наші – це добре, – говорить, – тоді все спокійно.

Гуманітарку називає *гуматаркою*. Нарікає, що не було допомоги. Я, – каже, – правда й не шукала нічого, але от не привозили.

80 років, після двох інсультів. Про росіян говорять: лізуть як таракани.

Старі люди нині особливо безпорадні та дезорієнтовані. Шкода їх, дуже шкода. Без нас вони просто не зможуть. Бережіть одне одного, друзі – нині особливо важливою є наша сердечність.

П.С. А на фото – тихий бабусин салтівський дворик. Уже весь зелений.

Сергій Жадан, з ФБ

ЩО ДАЛІ З РПЦ В УКРАЇНІ?

20.04.2022 р.

У зв'язку із зростаючою токсичністю рпц, усередині її філіалу в Україні намагаються знайти якийсь паліатив: як би і залишити все, як є – і приховати свою належність до москви. Цій позиції симпатизують деякі експерти і політики, які говорять, буцімто у мп є «два шляхи»: «стати незалежними» або приєднатися до ПЦУ.

Насправді нема «двох шляхів». Звісно, будь-які громадяни за законом можуть створити будь-які релігійні організації – але вони тоді не матимуть нічого спільного із світовим Православ'ям. Ніхто не визнаватиме в Україні «ще однієї юрисдикції» – це суперечить Апостольським Правилам. Про це неодноразово заявляли і у Вселенському Патріархаті. Єдина канонічна Православна Церква в Україні – це ПЦУ.

Тому шлях від кірілла насправді один:

1. Безумовне виконання закону про перейменування Церкви, центр якої знаходиться у росії. Вірні мають знати правду, до якої Церкви ходять.
2. Чітка реакція влади, безпекових і правоохоронних органів на всі випадки колабораціонізму чи поширення меседжів ворога з боку конкретних представників рпц в Україні [упц мп]. Є всі законні підстави і механізми для цього. І не варто боятись «проклять» московських попів – вони не діють.
3. Сприяння на всіх рівнях бажанню громад об'єднанню з ПЦУ.

Ростислав Павленко, народний депутат фракції «Європейська Солідарність» у Верховній Раді України. Джерело: персональна сторінка у ФБ

XI

ГЛАВА УГКЦ: «Разом з прикладами героїства маємо приклади ницості тих, кого ми обирали у владу. Вони – як Юда Іскаріотський»

20.04.2022 р.

Війна – це жахливий момент, коли все тайне стає явним. Разом із прикладами героїства ми маємо приклади ницості. Маємо приклади зради. Ми бачимо, що навіть ті, кого наші люди вважали своїми обранцями, кому доручали владу в Україні чи навіть обирали їх як депутатів до Верховної Ради, торгують чи торгували Україною.

Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму воєнному зверненні у 56-й день війни. Таких зрадників Глава Церкви порівняв із Юдою Іскаріотським, який зрадив Ісуса Христа за гріш. «А Україна – наша Мати, – наголошує Предстоятель. — Наш народ, який виборює своє право на життя, є тим, кого не можна оцінити. Йому не можна виставити ціну, бо людське життя є безцінне в Божих очах», – зауважив Глава Церкви.

▲ Мозаїка «Зрада Юди», Базилика Агонії Господньої в Єрусалимі

Джерело: ІР УГКЦ; текст повністю можна прочитати [тут](#)

ЯК НАМ ЖИТИ В УМОВАХ ВІЙНИ?

20.04.2022 р.

Звернення Ініціативної групи
«Першого грудня»

Історики по-різному назвуть цю війну. Війна за спадок Київської Русі. Агонія Російської імперії. Спроба нового переділу світу. Зіткнення цивілізацій. Та хоч як назвати геополітичні аспекти цього протистояння, вигляд закатованих тіл і зґвалтованих людей завжди свідчитиме, що ми ведемо боротьбу з новітнім утіленням екзистенційного зла. Звідси наше перше й найголовніше завдання – бути «воїнами світла, воїнами добра». І завжди пам'ятати, що зірватися в морок темряви дуже легко, а повернутися – майже неможливо.

Україні у складі демократичної частини людства протистоїть не Путін та низка генералів-садистів, а євразійська недоімперія, яка на наших очах перетворюється з авторитарної держави – на тоталітарну. Численні злочини російської воєнщини – це свідоме й заплановане руйнування і спалення мостів між Росією та демократичним світом, вороття навіть на поріг якого у такому імперському форматі їй уже немає.

З початком війни життя в Україні разюче змінилося – і маємо тут на увазі не лише смерті та страждання. Знову, як і на Майданах, вразило світ чудо самоорганізації українців, коли кожен знаходить собі своє завдання, не чекаючи на команду згори:

- У Президенті світ побачив переконливого лідера нації;
- Український воїн став натхненним захисником і рятівником;
- Медики та рятувальники допомогли зберегти численні життя;
- Волонтер перетворився на носія жертвовного благодіяння;
- Дипломати розгорнули потужний другий фронт. Журналісти – третій, інформаційний.
- Кожен, хто має інтернет і розгорнуту мережу контактів, став впливовим амбасадором країни.

Так суспільство, яке ще напередодні війни страждало від міжпартійних суперечок і поділів, стало єдиним настільки, наскільки може молода країна стати єдиною через 30 років після свого відродження.

Звичайно, не кожен назве таке преображення Божим чудом. Але важливо кожному з нас не приписати ці здобутки лише самим собі. Бо наші слабінки нікуди не поділися – вони лише причаїлися. Нікуди не зникли непрофесіоналізм влади, який був «ахіллесовою п'ятою» останніх передвоєнних років, корупція, вибіркоче правосуддя, нехтування суспільними інтересами заради особистих, намагання позбутися політичних конкурентів нелегітимними методами. А якщо Президент остаточно піддасться спокусі притлумити будь-яку критику (ясна річ, війна!), то хибні кроки множитимуться й підриватимуть наші шанси.

Ми полегшено зітхнули, коли за управління армією й дипломатичним корпусом узялися талановиті професіонали, а за зброю взялися натхненні військовослужбовці та добровольці. Раніше наше суспільство не часто почувалося настільки захищеним. Доземний їм уклін за це! Талановитими були й численні виступи Президента Володимира Зеленського перед парламентами народів світу.

▲ 11.05.2022 р. «Останній дзвоник» пролунав у житомирському ліцеї №25, який російські війська розбомбили 4 березня. Акцію прощання із будівлею організували батьки учнів, випускники та працівники ліцею. Для відбудови навчального закладу планують створити громадську організацію «ReNOVAtion 25 luseum», повідомляє Житомирська міська рада. Джерело: «Укрінформ»

Не можна не відзначити, як позитивно впливає на суспільство відсутність політичних ристалищ. Ми зуміли, зберігаючи розмаїтість своїх політичних симпатій, водночас стати партнерами в святому ділі захисту Батьківщини. Проте, як засвідчують соціальні мережі, наша схильність до ворогування також нікуди не поділась. Отож якщо будемо необережні й забудемо, що кожна чаша гніву норовить переповнитися, то ризикуємо послабити найголовнішу передумову нашої перемоги, що її ми тепер здобули, – національну єдність.

Ми здатні перемогти в цій війні, але повинні відчувати, що ця перемога ще не близька, а шлях до неї – тяжкий та жертвний.

Ми повинні ясно собі уявляти, щ буде для нас перемогою: не захоплення чужих територій, не руйнування російських міст, не дзеркальне повторення «засобів» російської війни, а закріплення назавжди нашої незламної волі зберегти свою незалежність та суверенітет. Ми повинні перемогти Росію і цією перемогою покласти початок її розпаду (можливо, у майбутньому) на низку нових демократичних країн. Але ми не маємо права у цій війні перетворитися на ще одну Росію.

Ми зобов'язані піклуватися не тільки про своїх воїнів та волонтерів. Нашої турботи потребують мільйони незахищених людей похилого віку, матері з дітьми, юнаки та дівчата, які можуть стати заручниками в руках підступного ворога, який шантажує долями цих невинних людей армію, громадянське суспільство та керівництво країни. Ми закликаємо мирних мешканців сходу та півдня України якомога швидше евакуюватися у більш безпечні регіони, а владу – посилити практичну допомогу в такій евакуації.

Нарешті, ми бачимо, що руйнуються не лише будинки наших міст, а й ті упередження і стереотипи, що обплутували нашу країну раніше й не давали нам розправити крила. Україна набуває очевидної, хоч і тяжко вистражданої суб'єктності, а відтак здобуває нарешті право розпоряджатися своєю долею. Проте й тут важливо не перейти межу і не дати почуттю ейфорії себе заповонити. Адже свою хвилину слави має кожен народ, і ця хвилина ніколи не триває вічно.

Отож радіймо, що навіть у час болю й страждань нам випало щастя, кажучи словами Івана Франка, «відчувати на своєму плечі руку Господню». І в цю пору, коли зійшлися разом головні свята наших релігійних традицій – Великдень, Песах і Рамадан, – побажаймо собі, щоб ми завжди були гідні цієї великої допомоги Неба!

Нагадаємо, що створена у двадцяту річницю референдуму ініціативна група «Першого грудня», має на меті встановлення нових правил. Сьогодні до групи входять чільні українські інтелектуали: Олександра Гнатюк, Володимир Єрмоленко, Євген Захаров, Йосип Зісельс, Ігор Козловський, Мирослав Маринович, Ігор Юхновський, Ярослав Яцків. **(а.ф.)**

XI

ПРОКУРОР ГААЗЬКОГО СУДУ РОЗСЛІДУВАТИМЕ ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ В УКРАЇНІ РАЗОМ З ЄС

25.04.2022 р.

Прокуратура Гаазького Міжнародного кримінального суду долучиться до розслідування злочинів на території України, яке проводять Литва, Польща та Україна. Про це йдеться в заяві Європейської агенції з співпраці в сфері кримінальної юстиції [Eurojust]. Відповідну домовленість підписано 25.04.2022 р.

▲ Прокурор Міжнародного кримінального суду Карім Хан під час візиту до Бучі в квітні 2022 р.

▲ Жінка сумує перед палаючим будинком після обстрілу м. Ірпінь, що на околиці Києва, 04.03.2022 р. (Aris Messinis)

«Цією домовленістю сторони надсилають чіткий сигнал, що докладуть усіх зусиль, щоб зібрати свідчення із основоположних міжнародних злочинів, скоєних в Україні та притягнення винних до правосуддя», – йдеться в заяві Eurojust.

На запит декількох країн-учасниць суду, прокурор Гаазького суду Керім Хан минулого місяця відкрив розслідування можливих воєнних злочинів, скоєних на території України.

Попередні розслідування дій Росії в Україні зосереджувались на смертях цивільних, таких як вбивство сотень мешканців у Бучі та інших передмістях Києва, пише англomовна служба Голосу Америки.

Хан відвідав Бучу два тижні тому і назвав побачене «місцем злочину». «Ми тут, бо маємо раціональні підстави вважати, що було скоєно злочини, які підпадають під юрисдикцію суду», – заявляв Хан під час візиту до Бучі.

В Організації Об'єднаних Націй стверджують, що дії Росії в Україні, зокрема розстріли мирних жителів, можуть вважатися воєнними злочинами, пише Радіо Свобода. «Російські збройні сили без розбору обстрілювали та бомбардували населені райони, вбиваючи мирних жителів і руйнуючи лікарні, школи та іншу цивільну інфраструктуру, дії, які можуть прирівнюватись до воєнних злочинів», – сказала Равіна Шамдасані, речниця Управління Верховного комісара ООН з прав людини.

За її словами, місія УВКБ ООН задокументувала, що у Бучі було вбито 50 мирних жителів, у тому числі шляхом розстрілу. В ООН станом на 20 квітня підтвердити загибель 2345 і поранення 2919 цивільних людей через війну Росії проти України. При цьому в організації наголошують, що реальні цифри – значно вищі, пише видання.

В статті використано матеріали Reuters, Радіо Свобода, англomовної служби Голосу Америки. Джерело: Голос Америки

УКРАЇНСЬКА ПЕРЕМОГА НА СТРАТЕГІЧНОМУ РІВНІ У ВІЙНІ

26.04.2022 р.

Я часто пишу, що Україна перемогла у війні на стратегічному рівні, але нещодавно зрозумів, що треба детальніше пояснити це. Думаю зробити це в день міжнародної конференції на підтримку України в Рамштайні – чудова нагода.

Стратегічний рівень війни – це найвищий рівень, на якому задіяні всі інструменти війни: політика, дипломатія, економіка, військові ресурси та військові операції тощо. Якщо країна здобуває перевагу в більшості цих сфер – вона перемагає у війні. Це не відбувається відразу, але це те, що неминуче станеться.

Класичний приклад – вступ США в Другову світову. Черчиль був переконаний, що досягнувши вступу американців у війну – вона буде виграна на стратегічному рівні. Причин цьому була кілька: США були найбільшою економікою світу, вони знаходились на іншому континенті і їх важко було вразити існуючими засобами. Приєднання такої країни міняло баланс сил на користь Союзників, і перемога ставала всього лише питанням часу, якого, на жаль, пройшло ще дуже багато.

Щось приблизне трапилося з Україною за 60 днів. Ми пройшли складний переможний шлях на стратегічному рівні. Ось кілька ключових факторів нашої стратегічної перемоги:

1. На нашу підтримку була сформована велика коаліція провідних держав. Ні, цієї коаліції не було відразу. Німці, французи постійно петляли від реальних дій (місцями і досі це роблять). Американці і британці були не впевнені в масштабах втручання. Багато інших держав хотіли просто відбутися номер стурбованості. Сьогодні за більшістю членів коаліції стоїть реальна підтримка: кошти, зброя, гуманітарна підтримка. Ця коаліція нарешті прийняла рішення про підтримку поразки Росії в Україні.
2. Ми отримали зброю. Насправді ми отримали значно більше. Так, за це прийшлося довго і тяжко боротися. Платити ціну людських життів. Але нарешті ми отримали максимальні поставки того, що просили. Однак, що ще важливіше – країни-союзники розгортають під нас виробництво зброї та працюють над модернізацією нашої армії (переведення її на зразки НАТО). Це грандіозний успіх. Оскільки він є доказом готовності союзників грати в довгу, до перемоги.
3. Ми маємо фінансову підтримку. МВФ і країни-партнери працюють над тим, щоб забезпечити нам 5 млрд дол. допомоги щомісячно. Це колосальна сума. При тому, що вона не включає кошти на відновлення і зброю.
4. Ми на порозі найбільших санкцій проти РФ. Питання щодо ембарго на нафту та газ ще дискутуються, але політично рішення є прийнятим. Дискусія ведеться тільки щодо форматів і термінів впровадження цього ембарго. Ключовим є те, що Захід неминуче скоротить споживання газу і нафти з РФ. На жаль, це станеться пізніше чим нам би хотілось.

5. Ми отримали свою Тегеранську конференцію. Саме так я трактую сьогоднішню зустріч в Рамштайні. Тегеранська конференція в 1943 році ознаменувала узгодження дій із розгромом нацистської Німеччини та контури повоєнного світу. Саме розгром російської армії і контури мирного договору є ключовими питаннями конференції.
6. Стратегічно важливими є і наші внутрішні фактори. На відміну від росіян ми зберегли бойовий дух своєї армії. Наша армія натхненна, хоче бити ворога, тоді як росіяни деморалізовані. Ми провели мобілізацію і зараз наші резерви в розмірі 100 тисяч солдат відправляються на фронт, завдяки і наданій військовій допомозі. Росіяни ж мобілізували тільки 30 тисяч солдат дуже сумнівної якості.

Стратегічна перемога дуже далека від реальної. Більше того, до настання реальної може минути ще багато часу і буде ще багато втрат. Суть стратегічної перемоги в тому, що вона показує неминучість нашої перемоги у цій війні.

Віктор Андрусів, з ФБ

▲ У Німеччині відбулося історичне засідання міжнародної Консультативної групи з питань оборони України, яку скликав міністр оборони США Ллойд Остін. Засідання відбулося 26.04.2022 р. у Рамштайні на авіабазі США. У ньому взяли участь керівники оборонних відомств більше ніж 40 країн світу. Присутнім був міністр оборони України Олексій Резніков. Позаду головуючого встановлено прапори США та України. «Це є надзвичайні збори з більше ніж сорока країнами, представленими сьогодні тут. Ми тут, щоб допомогти Україні перемогти у битві проти російського необґрунтованого вторгнення та будувати українську оборону для викликів завтрашнього дня», – сказав Остін. Текст: «Новинарня»; «Інтерфакс»

НОВИНИ Апостольського екзархату у Німеччині та країнах Скандинавії

АЙХШТЕТТ, НОВОПОСТАВЛЕНИЙ ДИЯКОН ГЕННАДІЙ

27.04.2022 р.

Сьогодні в нас велике свято: в Східній Колегії в Айхштетті я висвятив свого першого диякона для нашого Екзархату – бр. Геннадія Ароновича.

Дякую Богові за цей дар для нашої Церкви в Німеччині та Скандинавії. Молімося за бездоганне і миле Богові служіння новопоставленого диякона Геннадія!

**Владика Богдан Дзюрах, з персональної сторінки у ФБ;
заголовок від редакції «ХГ»**

01.05.2022 р., м. Дніпро. «Я хочу, щоб ви на секунду замислилися, якою ціною нам дістається наше життя. Хто за нього платить. У кого ми в боргу за те, що маємо можливість обійняти своїх дітей».
Текст та світлина: Світлана Чернухіна, з ФБ

СЛЬОЗИ МОЇ ЗБЕРИ У ТВІЙ БУРДЮК...

Мої скитання тобі відомі, сльози мої збери в бурдюк твій: чи ж не записані вони у твоїй книзі? Тоді вороги мої назад відступлять, як тільки я візву до тебе. Знаю напевне, що Бог зо мною. У Бозі я слово прославляю, в Господі прославлю слово. На Бога уповаю не боюся; що ж може заподіяти мені людина? Обітниці, що зробив я тобі, тяжать на мені, віддам тобі похвальну жертву. Бо спас єси життя моє від смерти, та й ноги мої, щоб я не спотикнувся, щоб перед Богом міг ходити у світлі живих.

(Псалом 56, фрагмент)

Продовження, на жаль, буде...

Автор: **Александр Малаховський**

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische
Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien
D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам
редакції. Редакція в потребі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetskyi

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5

[Повернутися до змісту.](#) ▲